

12. szám.
Martius 19-én 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jun. 3 frt., és 3 óra jan.—mart. 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XV. kötet.

A NAGYLAKI ISKOLÁS FIÚK,

Népballada.

„Anyám, anyám, édes anyám,
Adj kenyeret, széles karéjt,
Jól nekiereszszed a kést,
Sok is legyen, jó is legyen,
Iskolába megy kis fiad.“

„Minek neked széles karéj?
Kicsinyke vagy, kicsinyt eszel.
Megárt a sok, rosszul tanulsz,
Rest tanuló a jól lakott
Iskolába minek kenyér?“

„Édes anyám, kedves anyám
Ne szánd tölem karéj kenyért.
Leczkém mondom, mint a patak.
Nagy munka közt kicsiny fiad
Iskolában megéhezik.“

És ez minden nap így megyen,
És így megyen minden háznál
Kakas téjjel, varjú vajjal
Sütött kenyért egyre hordják
Iskolába járó fiúk.

Anyák otthon el nem tudják
Vélni, honnan ennyi éhség?
Még az ebédnél megmaradt
Falatot is eldugdossák
Iskolába járó fiúk.

Édes anyák meg nem tudják
Meg nem tudják a tanárok
Sem a bírák, sem az írók,
Hová hordják a kenyeret
Iskolába járó fiúk?

De megtudja igaz Isten,
Mindentlátó, Mindenthalló:
A mit tesznek nagy titokban
Elhailgatva, rejtegetve,
Iskolába járó fiúk.

Tíz szegény fiú van köztük
Kinek otthon nincs mit enni.
Hetek óta, havak óta
Igy taplálják e tíz pajtást
Iskolába járó fiúk.

C s o d a b o g a r a k .

A szerelem martyrjai.

A szerelem sok csodát hozott már létre, ezek között említik a krónikák a „szerelem martyrjai“-nak szektáját, mely 1350 táján nagyon el volt terjedve Poitou környékén Franciaországban.

A szerelem martyrjainak feladatuk volt szívük erejét, szerelmük nagyságát azzal bizonyítani be, hogy a természet kívánalmaival dacoljanak.

Legelső próbájuk volt az időjárásokkal ellenkezés. A konfráternek télen könnyű selyem köntösben, nyáron bundában kellett járni. — Ennek persze nátha, hurut, tüdőgyulladás lett a következése télen; nyáron forró láz, epe kórság. A szerelem martyrjának gyönyörűség volt mind azt elviselni. Kandallójában télen nem volt szabad fűteni, de annál inkább nyáron. Egy pár meg is fagyott olykor; s akár hányat ugy kellett a kedvesének, a kiállott próba után ezetel életre dörgöltetni s a fogait késsel fölfeszíteni, hogy meleg italt tölthessenek szájába.

Másik próba volt az éhség és a szomj kiállása.

Napokig ott kellett a szeretőnek a terített asztal mellett ülni, s míg kedvese ebédelt, nem

tenni egyebet, mint neki szépeket mondani, dicserni szép szemeit, fogait, és nem nyulni az ételhez, mely órra előtt van.

Majd megint három nap, három éjjel nem volt szabad lehunyni a szemeit, nappal kedvesét kellett mulattatni, egyetlent sem ásítani mellette, éjjel pedig ablaka alatt tamburázni és le sem ülni hozzá.

Hanem azután meg is volt érte a jutalmuk.

A ki ily kintanusággal kiérdemelte, hogy a társaságba fölvétessék, annak szabadalma volt, bár melyik konfraternél akármely időben látogatást tenni.

A látogatásnak pedig ismét az a szertartása volt, hogy a házi gazdának mind addig, a míg vendége házában mulatott, nem volt szabad házába belépni, hanem kinn kellett maradni az istállóban s vendége lovát vakarni; s csak azután, hogy vendégét megint felültette a lovára, mehetett házába.

E rendkívüli társulat neve volt: „la ligue des amans.“ (a szeretők szövetsége.)

Mai nap már nem igen kívánnak a szeretők egymástól ilyen nagy penitencia tartást.

K—s M—n.

A g á l y a r a b .

(A politikus csizmadia és felesége észrevételei, előadás előtt, alatt és után.)

No asszony, jó helyet választottunk itt a második emeleti zártszéken, innen mindent pompásan fogunk látni. Én olvastam a regényt, a miből ezt a darabot csinálták, tudom előre, hogy mi lesz benne? Meglátjuk a vaterlói ütközetet, a hol háromszáz ezer ember verekedik a színpadon, s egyszerre nyolczszáz ágyuval lövöldöznek. Láttam én ezt már panorámában is. Én nagyon szeretem a háborút — nézni. Az is nagyon szép lesz, mikor a gályarab, egy egyenes falon felmászik háttal, s könyökével, a mellére még egy kis gyerek akasztva. Ez túl fog tenni Steckel légbenrepülésén is; aztán meg mikor Thenardier kifúrja a plafondot, s egy feretzstück kulisszának az élén végig csúszik hasmánt, s úgy ereszkedik le egy szál kötélén! Meg majd mikor a barrikádot csinálják és nagyszerű dikciókat tartanak. Meg mikor az utczagyerekek az elefánt hasában szállásol-

nak. De mindennél pompásabb lesz az, mikor Válzsán a meglőtt urfival lemenekül a kloakába s Párizs valamennyi perváta csatornáján keresztül viszi, míg végre az édes apja házánál kibukkan vele.

(Akkor ugyan jó, hogy egy kis levendula gájszót töltöttem a zsebkendőmre otthon.)

Bizony annak itt hasznát veszed. Csitt! Kezdődik — a darab. Ugyan tekintetes urak, odahátul ne hölgyfutározzák már az igazgatást, hadd hallgassunk egy kicsit az előadásra. Ahol van ni! A befogadott tolvaj ellopja jöltevőjének a gyertyatartóit. Persze: régi textus az: „a ki tolvaj, az lop; mert a ki lop, az tolvaj.“ — Hanem a jámbor páter fordít a dolgon. Neki ajándékozta az ellopott gyertyatartókat. Ezt nevezem aztán radikális kúrának! Ha minden ember oda ajándékozná azt, a mit elloptak tőle a tolvajnak, megszűnnék minden tolvajság. Óh be fölséges gondolat. Szabad lopás az egész emberi nemnek. A ki engem meglop, annak én megbocsátok, odaajándékozom s aztán körül nézek, hogy hát én kit indítsak ilyen önkénytelen ajándékozásra?

(De isz, én legalább jó sort vertem volna a hátára a sodrófával, akár mit szolt volna hozzá Hugó Victor.)

Majster. Csitt vásár! Kezdődik a második felvonás. (Itt jön a tolvaj.) Mennyköt; polgármester! (Hogy ez hogy lett polgármester?) Tudja a kö. Még becsületrendet is küldenek neki; de nem fogadja el. (Természetes. Majd tán bolond a zshivány, hogy kihagyja magát neveztetni becsületes embernek. Nem is állja ki sokáig a tisztességes életet. — Ahol van ni, már visszazsökkik megint a Bakonyba. Tudtam én azt, hogy e lesz a vége! Most csak teszi magát a közönség előtt, hogy ő nagy-lelkü, ilyen meg amolyan derék ember; de meglássa kend, a mint leeresztik a kurtinát, hogy nem látja senki, mingyárt megszökkik.)

(Nem mondtam ugy-e? Itt van már megint; lerázta a nyakáról a zsandárokat, még leánya is van. Most összeakad egy másik tolvajjal, a ki kelepezébe keríti s meg akarja rabolni. Ez a Thenadier még nagyobb tolvaj, mint a másik volt; Hugó Victor még sem adat neki érdemrendet. Most elfogják valamennyit. Csak Valjean maga menekül meg.)

Látod, ebből az a tanuság, hogy egyik tolvajnak a másikat meglopni a legnagyobb büntetésre méltó cselekedet a világon.

(No csak hogy már egy kis szerelmes história is keveredik a darabba! Ugy ohajték már egy embert látni, a ki nem lop; itt van egy diák, a ki szerelmet vall.) —

Terringettét, ez őszintén kezdi: „Kisasszony, tessék nézni, a könyököm ki van szakadva, a csizmám lyukas, a kabátomon nincs gomb, a pantallóm struffija elhagyott; annál fogva én magát szeretném elvenni feleségül.“ (Mint a nótában: „Egy kalapom, egy frakkom; Gyere hozzám galambom!) Terringettét, hisz ez a legnagyobb tolvaj. El akarja lopni a felebarátjának a leányát!

No most jön a barrikád! (Hát hol itt a barrikád?) Az kívül van, a függöny háta mögött. (Hát az ütközet?) Az is a függöny háta mögött esik. (Már most kik itt a becsületes emberek?) Ha én azt tudnám! Itt van a nagy-lelkü tolvaj; aztán meg a nagyobb tolvajnak a nagy-lelkü leánya, azután meg a nagy-lelkü titkos szerelmes; csupa nagy-lelkü tolvajbanda; utoljára, mikor már semmi lopni való sem marad a szinpadon, csak épen egy főbeütött nágnás gyerek, a becsületes gályarab, ellopja azt s viszi magával le a csatornába. No asszony, most tartsd magad elé a zsebkendődet, mert mingyárt kijönnek. (Ahán, ott lesi őket a zsandár, de nyakon is csipte rögtön.) Majd mingyárt elereszti. Azt mondja neki, hogy elébb menjen a kúthoz, s ott mosdjék meg, ha azt

akarja, hogy tisztességes policzáj rá tegye a kezét. (Hát az alatt, míg a tolvaj oda jár, mért ugrik a policzáj a Dunába?) Nehogy kénytelen legyen a nagy-lelkü tolvajt elfogni. Ez igazán derék tanuság! Ha egy státus azt akarja, hogy a tolvajok biztosságban élhessenek, akkor a rendőröknek okvetetlen a vízbe kell ugranok.

Mely igazságszolgáltatás után nem is háborgattanak a tiszteletreméltó zshivány urak további élvezeteikben; az urfi megkapja a gazdag gályarabkisasszonyt; a gályarabkisasszony megkapja a grófi koronát; a gyilkos rabló megkapja az utiköltséget Amerikáig, a lebükkisasszony megkapja a menyasszonynak szánt csókot s a gályarab megkapja a tisztességes eltakaritást, prédikációval; a rendőrséget pedig megeszik a csukák. Kivánhatsz-e ennél többet?

(Kivánhatok hát! Hol maradt a sok ütközet! a sok spektakulum! a földalatti Párizs! meg az erömvészi mutatványok? a miket ígért kend ebből a darabból?)

Várd el csak, az mind meglesz, majd ha operát csinálnak belöle, még most csak dráma: — ahhoz nem dukál.

N y á r o n .

Olyan hosszú napot kapott
Részére a nyar!
Istenem, csak valahára
Este lenne már.

Hadd dalolna zöld bokorban
A kis csalogány,
S andalodnék el dalán a
Szerelmes leány.

Hullana csillag az égről
Csendes földre le.
Rejtelmesen hadd susogna
A fa levele . . .

Sötét este. — Csalogánydal. —
Szerelmes lány.
Hulló csillag — zörgő levél
Nyári éjszakán . . .

Kobzom verni ti hozzátok,
Dalnok én, megyek.
Rongyos csizmám meg nem látják
Úgy az emberek. —

Flótás Péter.

John Bull hangtölcsére.

Mikor nagy hangokat kell adni, akkor a vastagabb végén ereszti.

John Bull hangtölcsére.

Mikor meg valami realitást, akkor a vékonyabban.

Galibák.

Akkor volt a jövő világ!

Motto: „Jöttünk mentünk száz forint,
Ettünk ittunk száz forint.“

Deiszen most ám nem tréfálok, arra nem érek rá, beteg vagyok szörnyen . . . s bár meg vagyok győződve, hogy betegségem nem csupa hypochondria — mint principalisom erővel el akarja velem hitetni — különös állapotomban is kötelességemnek tartom teins atyafiságodnak a következő szörnyüségés „bírói számadást“ — mit egy község porlepte levéltárából, az irományok egyik nótárus barátom korszerű instauratiója alkalmazásával, ennek kezeihez lett átadásakor, in effegie kibetűzni szerencsésen szerencsés valék — az egész világ számvevősege rettentő példájára, ezennel, mint szörnyű primigeniumot, átvizsgálás végett fölterjeszteni utveniet:

Kívül: Bírói számvetés, inseribálta Ignác Lojoló de Csonkó.

Belül: Jegyzéke.

Azon költségeknek, melyek alólirott Bánk-esapi küldöttség által *árenda kerülés* tárgyába, Bécsbe lett utazás alkalmával jövet, menet tétetvén, az érdemes Tanács által helybenhagyatni kéretnek:

<i>Folyó szám:</i>	<i>Megnevezés.</i>	<i>Váltóba.</i>
		frt kr.
1.	Elindultunk pénteken	50 —
2.	Szentesen megháltunk	30 —
3.	A törvénybíró elvesztette dohányzacskóját	1 15
4.	Szolnokon bíró uram rokonával találkoz- tunk	7 —
5.	Szolnokon a barátoknál meggyóntunk (ál- domás)	4 —
6.	Szolnokon a perselybe vetettünk	3 —
7.	„ a koldúsoknak	1 30
8.	„ a kocsinkat helybenhagytuk	40 —
9.	„ vasúti vitelbér Pestig	21 —
10.	Pestre megérkeztünk	8 —
11.	Ugyanott vezetőnek a Laczikonyháig	3 —
12.	„ Ettünk ittunk (muzsikussal)	43 —
13.	„ Vitelbér a füstösön Bécsig	78 —
14.	A füstösön az extra szobáért összeveszvé, Komáromnál kitettünk (áldomás)	16 —
15.	Komáromtól Bécsig egy vontató hajón 5 napig utaztunk	128 —
16.	Bécsbe valahára nagy ügygyel-bajjal meg- érkeztünk	11 —
17.	Bécsbe állandó kalauzt fogadtunk (rendes koszttal)	65 —
18.	A hajós kapitány ellen instantiát irattunk	12 30

19.	A főbirót hiába kerestük	35 —
20.	A pénzünk oda vezett (áldomás)	8 —
21.	A kancellár lajbuszárjától utasítást kér- tünk	12 30
22.	Az elnöknek 1 autentialis frakk, és 1 czi- linder felberkalap	60 —
23.	Szapúltattunk	20 —
24.	Bíró uram a haját fogkefével kefélt (bün- tetés)	— 50
25.	Audientiára csizamáinkat liba zsirral meg- kentük	6 —
26.	A kancellária épület portásának	10 —
27.	Bécsben a kancellária hivatal ajtón álló- jának	20 —
28.	Bécsben jószóért egynek másnak	100 —
29.	Haza mentünk	9 —
30.	Az elnök köpölyt rakatott	6 —
31.	Bíró uram érvágásáért	4 —
32.	Törvénybíró uram szemére egy lópiócaért	3 —
33.	Bíró uram beretválása Bécsig	20 —
34.	Törvénybíró uramé	14 —
35.	A szent István templomát bámultuk	11 —
36.	Benne egy szelid vecsernyét mondattunk	25 —
37.	3 szegedi bicskáért	3 —
38.	A község kocsisának egy suhogóért	1 40
39.	A tanácsnak egy úti kulacsért	13 —
40.	Csordásné — Bíró uram komasszonyának 1 messzely élesztőért	— 50
41.	Az elnök az Odeumba csiholt, (büntetés)	2 30
42.	Bíró uram a csizmáját a biliárdon lehúzta, (büntetés)	5 —
43.	Törvénybíró uram egy faköpönyeget más- féle alkalmatosságnak nézett, (büntetés)	5 —
44.	Bíró uram vacsora felett, nevelésből a zsem- lét meghámozta, (büntetés)	1 30
45.	Bíró uram nyújtózkodás közben az omni- bust szétágította	50 —
46.	A község beretvéja köszörüléseért	8 —
47.	A küldöttség Bécsben 6 nap alatt 1/2 na- pig józan volt	12 —
48.	Ettünk, ittunk, szállásbérrel 6 nap	140 —
49.	A füstösre ültünk	96 —
50.	Bíró uram a pipáját evés közben a leves- tálba ejtette, (büntetés)	6 —
51.	Törvénybíró uram a böftököt markolázta, (büntetés)	2 —
52.	Pestig ki nem tettek (áldomás)	7 —
53.	Pesten komódiáért	6 —
54.	Költségkimelésből virradtig ittunk	35 —
55.	Vitelbér vasuton Szolnokig	21 —

56. Szolnokon megháltunk	frt kr.	23 —
57. Szentesen bíró uram a kásás hurkától meg- csömörlött (áldomás)		6 —
58. Szentesen bíró uram kereséséért		1 40
59. „ ettünk ittunk		27 —
60. Hogy el ne felejtjük		5 —
61. Bécsben Csik Gáborné asszonynak egy schuszerkhámiért		12 —
62. Bécsbe Csik Gáborné asszonynak 25 font szegedi szappanért		20 —
63. Bécsbe apró cseprő ajándékért		100 —
64. Kedden haza érkeztiünk		30 —
65. Szerdán népgyűlésbe éljenzéssel fogadtat- tunk		10 —
69. Summa nincs		7 —

Összesen nem tudjuk=18 —

Kelt *Bánk-csapon*, aug. 17-én, *Káposztai Farkas*,
18** esztendőben. jegyző és küldöttségi elnök.

Répai Gábor s. k. bíró.
Sósperczi János s. k.
t. bíró.

Szerencsétlen furulyás.

(Román-csaj.)

Lóhalálába fut Elek

— Nem érnék utól a szelek —

Nem is megy, de repül lába;

Feje fő, és szive szorúl

Midőn épen bekanyarúl

Imádottjának lakába.

A kisasszony ül divánon

Sohajtozva — haloványon,

Elek úrfi némán nézte:

Miként hervad el magától,

Liliom lesz a rózsából

A ki ötlet megígézta!

,Óh kisasszony! . . . (letérdepel)

,Csak érte ég ez a kebel,

,Kivánjon, bármit megteszek, —

„Jól van, szaván fogom tehát,

„Hagyja el házunk tájékát

„És én rögtön jobban leszek.“ —

Biczegő Dani.

Ha az megtörtént volna!

Vacsoránál beszélgettünk,

Tárgya volt a beszédnek:

Midőn a veres tengeren

A zsidók átkelének.

Egy pervesztő azt mondta, hogy

Az lett volna csak a jó,

Ha akkor oda fült volna

Egy lábíg minden zsidó.

Pedig jó Isten ha betelt

Volna ez ember álma:

Most a nyolcz-kilencszáz pesti

Fiskális mit csinálna.

K-I J-s.

Különös ajándék.

Egy hírhedett művésznőnek két imádója volt, (értjük: egyszerre; mert egymás után lehetett több is.) Az egyik gróf, a másik bankár. A gróf ábrándos szerelmes volt; a bankár pedig gyémántos. A gróf szép csinos huszonöt éves fiatal ember volt, a bankár pedig sovány, hetven éves öreg ember. Hanem a mi a differenciákat kiegyenlítette köztük, a grófnak csak huszonöt ezer forint évi jövedelme volt, a bankárnak pedig hetven ezer. Ezt úgy hiszem, minden ember, a ki a sublimior mathesisben járatos, el fogja ismerni, hogy 25 év *divisum per 25 ezer forint aequale 70 év multiplicatum per hetven ezer forint.*

Hanem a gróf nem tudott semmit a bankárról. Ő abban a hitben élt, hogy imádottját nem bírja más, csak ő, meg a publikum.

Egyszer aztán, mikor véletlenül nem várt időben lepte meg kedvesét, a bankárt is ott találta a pásztorórán.

A gróf ildomos ember volt; a nagyobb hatalom elől visszavonult, s megszakított minden personal uniót kedvesével, engedvén azt a bankárral real-unióban maradni.

A művésznő néhány hét múlva aztán jellemző búcsuajándékot kapott volt kedvesétől, egy kis ezüst koporsó volt az, melynek tetejét felnyitva, elefántcsontból faragott csontvázat lelt benne. A csontváz koponyája híven talált képmása volt a bankárnak, s oldalbordái közül a szív helyén egy nagy gyémánt tündöklött elő.

Mily elmésen találó szemrehányás!

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oraculum. Megint szépen esik a hó.

— — Ki akar grófné lenni?

Egy párizsi lapban a házassági hirdetések között olvasható, hogy egy legjobb korában levő ifju, kinek czimerét kilenczágú korona díszíti, ajánkodik férjül — akár kihez, a kinek grófné címre van szüksége. Leendő házastársa irányában rendkívül csekély igényei vannak. Nem kíván tőle sem szépséget, sem szeplőtlen hirt, még az életkor határait sem szabja meg előtte, lehet öreg és rút, fiatal és ros; csak egyet kíván tőle, hogy pénze legyen, sok pénze, nagyon sok pénze. Az ifju szerencsétlen tapasztalásokon ment keresztül. Bizonyosan elcalabriasozta egész örökségét. — Most aztán ezt a nemét találta föl a tisztességes munka útján való boldogulhatásnak. — A kinek tehát semmi sem hiányzik boldogságából egyéb, az ajánlott portéka még mindig kapható.

— — Az akadémia palotájáról már a harmadik munkás esett le építés közben. Lám, mennyivel jobb lett volna, ha góthikus modorban építik; akkor a sok kiálló zegzugban fennakadtak volna.

— — Furcsa nép ez a múzsafajta. Tavaly azért haragudtak a színház igazgatóra, mert megtiltotta a színészeknek a budai hegyek közé járni mulatni. Az idén aztán maga az igazgató kínálja őket, hogy menjenek a *budai hegyre*: tessék mulatni, *játszani*. Most meg már ez nem tetszik. Pedig költséget is ígértek nekik hozzá.

— — Lamartine hirhedett francia író 12 millió frankot kap összes munkáiért, s ha mindezt megkapta, akkor — — egészen törlesztve lesznek az adósságai.

— (E szerint csak oda lyukad ki, a hova Kakasmartine, a ki összes munkáiért kapott 12 millió szem — paszulyt.)

— — Nemzetgazdáink a hirlapokban a burgonyát ajánlják különösen az éhinség olcsó pótlékául, Szakértő gazdaszonyok megjegyzései nyomán batorkodunk azon észrevétellel szolgálni, hogy nálunk a burgonyának most 3 forint mérője. Csemege ez! Marczifánk, datolya és gránátalma, vagy füge nem volna olcsó tápszer ez inségben. Csak az Isten adjon jó termést, az lesz a legjobb.

— — A nemzeti színház egész júliusban zárva lesz. Hová lesz az alatt a Hölgyfutár, ha nem lesz igazgatója, a kit szídjon.

— — Nevezetes, hogy még a legmagasabb körökben is mennyire ragaszkodnak a sympathikus gyógymódokhoz. A bajor király utolsó betegségében, mely halálát okozta, sokáig nem hittak orvost, hanem fürdővel és flanell-dörzsöléssel iparkodtak az orbánczot elosztatni, sőt a gerliczékkel való népszerű kúrát is megkísértették, az orvosok és családtagok tudta nélkül. (A gerliczék közhit szerint magukba vonják az orbánczot.) Végteére is, a mit az Isten akar, az történik.

— — Egy bécsi fotográf feltalálta, hogyan lehet valakinek a fejére tökéletes letörülhetlen sűrű haját fotografizni. Ezt a mesterséget az asszonyok régóta tudják: ők még szarvakat is tudnak fotografizni a férjeik homlokára, s ezt nem is hirdetik az ujságokban.

Úri hidegvér.

Négyen voltak együtt tarokkozni; összeszokott jó barátok. Bizonyos órában rendszeren összegyűltek, soha el nem maradt egyis, s a melyik legutoljára jött, az rendszeren dorgálást kapott.

Hát egyszer a negyedik — tán Józsinak hitták, — nagyon soká talált késni. A másik három már jó fél óra óta felterítetté az asztalt, ki is voltak rakva a lefordított kártyák, hogy ki hova húzzon helyet. De a Józsi csak nem jött, és a három compagnion szitkozódott.

Egyszer egy ismerős vetődik oda s mondja nekik: — Hallottátok már?
— Mit?
— Azt a borzasztó esetet?
— Micsoda borzasztó esetet?
— Hogy a Józsi föbelötte magát.
— Kicsoda? A mi Józsink?
— Igen. A ti Józsitok. A kivel együtt szoktatok kártyázni.

— Ejnye; — az baj... *Nem ülnél le helyette negyediknek.*

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Papnövevénytelep 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Pollák.